

KONTRA FERENC

Az ikrek magánya

Csak a vonat lépcsőjére tudott gondolni. Nincsen annál semmi rettenetesebb. Mert leszálláskor már annyi baja volt vele. Egyszer majdnem térdre esett, olyan magasan állt a peron fölött a lépcső, hogy szinte lezuhant róla. Most pedig a cipőjét féltette, hogy a rácsok közé szorulhat a sarka, és akkor kitörik a bokája vagy legalábbis a cipője sarka. Két kezében a két bőrönddel meg a kistáskával még kapaszkodni sem tud, vagy előrerakja, maga elé, és húzza fel maga után a másikat, vagy felrakja őket előbb. Elmegy a vonatod, kicsikém! Ezekkel a gondolatokkal volt elfoglalva, amikor valaki jó erősen marokra fogta a fenekét, és egy keresetlen mozdulattal, mintha tolésszéken ülne, feltette a vonatra, így ott találta magát a vonatajtó küszöbén, guggolva, még hátra sem tudott fordulni, hogy megnézze, ki volt az, felháborodjon vagy megköszönje. A vonat teste rándult egyet, és minden erejét arra összpontosította, hogy megtartsa az egyensúlyát, ne csússzanak szét a csomagjai, és mire felkászálódott, az ajtók már záródtak mögötte.

A padló csúszós is volt egy kicsit a felhordott sártól és falevelektől. Vagy csak megpróbálta megmagyarázni magának az érzést, a szédülést, ami mindig utazáskor fogta el. A pályaudvarról kifelé kígyózó szerelvényben ide-oda lökte a lendület, a szűk folyosót banánhéjak, műanyag kávéspoharak, gyorséttermek maradékainak áporodott szaga töltötte be. A régi vonatokon legalább le lehetett húzni az ablakokat, itt viszont be volt kapcsolva a klímaberendezés.

Nem készültek valami tartós anyagból. Kétoldalt tenyérnyi darabokban vált le a burkolat és bukkantak elő a szerkezet fémbordái, folyton meg kellett állnia, mert szögletes bőröndje beleakadt valamibe, mintha ki akarták volna tépni a kezéből.

Két kocsin is túl volt már, de nem akadt megfelelő helyre. A legtöbb fülkében fiatal férfiak heverték egymás hegyén-hátán kapucnis dzsekiben. Mély álmát aludta az alkonyatban az egész szerelvény. Leült az étkezőkocsiban, az asztalok tele voltak ételmaradékkal. A vonat már a külvárosban járt, villódzó girlandok úsztak a láthatárra, a vidámpark óriáskereke mellett haladtak el. Nem várta meg a pincért, hogy odaérjen, elment a kedve még a kávétól is. Fel-szedte a csomagját, és indult tovább.

Csak néhány lépést tett. Mintha váratlanul kitalálták volna a gondolatát, megállt egy фуlke előtt, bent egy asszony ült két gyerekkel. Senki más. Ez megfelel. Köszönt, és helyet foglalt velük szemben.

Az asszony, tudomásul véve a köszönést, csak enyhén bólintott a fejével. Ugyanolyan szürke szeme, őszes haja és kosztümje volt, mintha hamut szítáltak volna rá; szigorúan összezárt térdekkal ült, kissé előredőlvé, mintha feszülten egy fogorvosnál várakozna. A két gyereken csak a kötés tűnt fel, egy-

A Kortárs idén tavasszal novellapályázatot hirdetett, s mikor megtaláltuk a kiválasztott témát, akkor érkezett Kontra Ferenc novellája, amelyben hasonló motívumok szerepelnek. Ezt az írást ezért a pályázaton kívül, a nyertes írások januári közreadása előtt, mint egy kedvcsinálóként bocsájtjuk olvasóink elé.

forma pánt az arcukon, talán vírusos szemfertőzést kaphattak az óvodában, de lehet, hogy már iskolába indultak, olyan korúak lehettek. Egymás mellett ültek mozdulatlanul az ablak mellett, és kilométereken át meg sem szólaltak.

Hazamegy?, kérdezte minden bevezető nélkül az asszony.

Honnan lehet azt tudni, miből találta ki, biztosan a zavart fedezte fel az arcán, mert rögtön válaszolt is rá, hogy igen, persze.

Láttam, hogy a jegye nem retúr. És a csomagja sem az. Azért találtam ki.

Munkát kaptam otthon, már nagyon vártam.

Szerencsés. Igazán szerencsés.

Csak mosolyogva bólogatott.

Tetszik ez a kollekción: a nagyobb bőrönd, a közepes meg a kis táska együtt és ugyanabból az anyagból, ugyanabból a bézsből, kellemes, puha bőrimitáció. Nem egy ismert márka, de elmegy.

Kényszeredetten húzta mosolyfélébe megint a száját. Az asszony a gyerekek felé fordult, és levette a fejükről a pántot. Hunyorogva méregették idegen útitársukat. A négy szem mint négy gesztenye az avarban, tágra nyílvá, tompa fényvel ragyogott. Az asszony egy-egy csokit adott a kezükbe, azt bontogatják, harsogtak a mogyoródarabok, ahogy mohón harapták.

A lemenő nap szinte merőlegesen dőfte a fényét a kupéba, minden olyan valóságértlenül narancssárga lett, mint odakint az őszi faszor. Önkéntelenül is eltakarta a szemét. Nem is baj, talán jó lenne egy kicsit pihenni, az arcát a tenyerébe temetni. Elgondolkodott, hogy kellene megszólítani őket, mit kérdezen, ez a csend kezdett kínossá válni, és az utazás még olyan hosszú, és sosem értett a gyerekek nyelvén, éppen egy nehéz szakításon volt túl, és most éppen gyerekekkel szembesül, ez most nagyon rosszkor jött, emiatt végződött annyira kínosan a kapcsolat, ezt számolta föl. A vonatjegyet is úgy vette meg, mintha menekülne.

A gyerekek egy doboz színes ceruzát vettek elő. Azt gondolta, hogy most rajzolni fognak. De sem rajzlap, sem füzet nem került elő. Egyenként vették ki a dobozból az ujjnyi zsírkrétákat, és egymásnak adogatták. Egyszer az egyikük vette a szájába, aztán a másikuk. Előbb az egyikük szopogatta egy darabig a kéket, aztán átadta a másiknak, az is a szájába vette, majd visszakerült a dobozba, aztán jött a sárga, aztán a piros, azt is megszopogatták mind a ketten, aztán úgy, ahogy volt, nyálasan visszatették a dobozba. Ezt nem bírta tovább nézni, megint szédülni kezdett, és érezte, hogy emelkedik fel a gyomrában a szalámis szendvics, amit szinte megrágtatlanul falt be a peronon.

Az unokái?, buggyant ki belőle ösztönösen a kérdés, mintha ezzel akarna véget vetni ennek az undorító játéknak.

Azok.

Innen folytatni sem lehet, de azért még tett egy kísérletet.

Ikrek, ugye?

Persze.

A gyerekek mintha megdermedtek volna ettől, hogy ők kerültek szóba, már elég nagyok, beszélniük kellene, de eddig még meg sem szólaltak. Mintha elhatalmasodott volna a végtagjaikon valami akarattalan görcs, amitől félbehagyták mozdulataikat, bólogtak fel és oldalt pecekig, tekintetük közben opálosan bámult a semmibe; aztán mozdulatot váltottak, és folytatódott a katatónia, mint valami összehangolt koreográfia szerint zajló, szertartásos játék. Mint a zsírkréták nyalogatása, szopogatása.

Talán nem is játszik velük senki, mert ilyenek.

Aztán nem kérdezett semmit. Kistáskáját az ölébe vette, és hátradőlt, lehunyta a szemét.

Éjszakai járat, azt gondolta, hogy ez lesz a legjobb. Ilyenkor az emberek nem kérdeznek semmit. Egyenletes ritmusra vágyott, de nem így történt. A vonat

sokszor megállt, ott is, ahol nem kellett volna. Egy híd közepén is. A vízen hosszú fénynyaláb mutatta a folyó irányát.

Telihold van, nézzétek csak!

Az ikrek üvöltve felpattantak, ugráltak, a tenyerüket csapkodták az ablakhoz: a hold, a hold, a hold! Nem is az döbbszerte meg, hogy a gyerekek mennyire furcsák, hanem az erejük, hogy milyen indulat és düh halmozódik bennük, ami akaratlanul, minden előzmény nélkül kitör, mintha egyébként láncra verve tartaná őket, hogy otthon is üljenek nyugodtan. Mintha ketrecrebren nőttek volna fel, mint az állatok, mintha csak idomították volna őket, hogy mit lehet és mit nem. Csak ki ne derüljön, hogy fogyatékkal élnek, mert akkor kiközösítik őket. Mert bármi lehet az ember, csak bolond ne legyen, mert az félelmetes. A felnőttek is, a gyerekek is így gondolkodnak. A látszat a fontos, nem az, ami belül van.

Most el kellene innen mennie, de hogyan induljon el az éjszaka közepén a pislákoló lámpákkal megvilágított folyosón? Nem látta, hogy bárki is leszállt volna, éppen ellenkezőleg, mintha még többen lennének, ide mégse jött senki, csak benéztek. Hol lehetne helyet találni, hogyan cipelje végig a csomagját, és ha sehol sincsen már hely, ha megint mindenütt egymás hegyén-hátán alszanak, egymás ölébe dőlnek, lassan kiszorítanak, és a folyosón kellene kuncsorognia, de még az is jobb lenne. Hogyan vészeli át az éjszakát, mi lesz, ha elalszik...

Lebegett már valaha egy erdei tisztás felett?

Mintha álmából ébresztette volna fel az asszony, pedig nem is alhatott még el, csak olyan sokáig ült így mozdulatlanul, hogy nem is érzékelte az idő múlását. Csak nézett értetlenül.

Az asszony folytatta, szürke szemében egy állomás fényei imbolyogtak.

A hőlégballon újra divatba jött, ahogyan a sétakocsikázás is. Kocsisok feszítenek az óvárosokban, sosem volt divat szerint szabott, zsinórozott libériában.

Úgy gondolta, elég lesz, ha csak némi figyelmet tanúsít, és nem kérdez semmit.

A ballon hatalmas szája megtelt hevített levegővel, és mindjárt emelkedni kezdett vesszőből font kosarával, aztán néhány perc múlva, amikor elérték az állópontot, cseppformát öltött a csíkos műanyag palást, és ott csüngött pontosan a tisztás mértani középpontjában. Hallani lehetett visszhangosan az égbe érkezők üdvrivalgását. Csak ilyenkor lehet az ég ennyire fényesen kék.

Ilyesmit csak messziről láttam, bólogatott, hogy némi lendületet adjon, mert azt azért érzékelte, hogy ez a történet most kikívánczozik. Persze, láttam már hőlégballonokat, ahogy szálltak a táj felett.

Csak hogy ez nem szállt, hanem egy helyben állt és liftezett. Majálisra mentek az egész családdal, akik a cégnél dolgoztak. A fiam is. Mindig különleges alkalom volt, farönk asztalok és padok az erdőben, grillezés, sörsátrak és persze harsány zene. Minden évben valami új szórakozást kellett kitalálni. A tollaslabda meg a kötélhúzás már az én időmben kiment a divatból. A cégtulajdonos függeszkedést rendelt, kimondottan a felnőttek kedvtelésére, mert gyerekek nem emelkedhettek fel harminc méter magasba, hogy onnan szemléljék a nagy kerek erdőt, ameddig csak a szem ellát. Azt mondták, hogy még sosem észleltek olyan csendet, mint odafent, csak a gáz sziszegését hallották a csövekben, ahogy az égőfejet táplálják. Azt mondták, olyan mélységes nyugalom áradt szét bennük, hogy szinte beleszédültek az oxigénhiányos levegőbe. Azt mondták, zúgott a fülük, ahogy felértek. Még a réti sasok is mélyebben repültek. Hatan szállhattak egyszerre a kosárba, vagyis gondolába, ahogyan ők mondták. Az egészet egy kötél, mint egy köldökzsinór rögzítette a földhöz, hogy a szél el ne

repítse. Egy-egy csoport pontosan negyed órát lehetett fent, aztán szépen lassan, merőlegesen ereszkedtek, és lent már várakozott újabb fél tucat ember. Nevetgéltek és ugratták egymást, akkorra már jócskán kiütközött rajtuk, amit addig megittak. És nem volt senki, hogy a gyerekek szemét bekösse.

Mi történt?, kérdezte váratlanul, amikor már úgy gondolta, hogy az aszszony elbizonytalanodik, keresi a szavakat, merrefelé folytassa a történetet.

A karabinerek, kötelek és láncok, mint valami égből pottyant zsigerek, a gázpalackkal együtt csapódtak a tisztásra, ahol szerencsére nem volt éppen senki. Egy pillanattal később csapódott be a kosár, ami kisebbfajta földrengéssel járt, és a feltúrta a földet méterekre, mélyülő árkot hagyva maga után. Minden pillanat számít. Az ér földet leghamarabb, ami a legnehezebb. A gázpalack.

Az ikrek, mint valami kórus, elkezdtek visszhangozni, hogy gázpalack, gázpalack, gázpalack.

A szélgépj, amely arról gondoskodott, hogy folyamatosan forró levegővel ívelje föl a ballon kupoláját, hirtelen leállt. Az mondták, valaki lehányta az égőfejet. A szerencsétlen talán azt gondolta, hogy megkíméli a kollégáit, a majálisozókat, és nem hajol ki a kosárból, hogy a levegőből zúdítsa gyomortartalmát a tisztásra, mint valami savas esőt. A helyszínre érkező szakemberek nem tudták pontosan megállapítani, hogyan történt, és mi okozta a balesetet. A szétfröccsent gyomortartalmak akkor már amúgy is szanaszét heverték a pitypangos réten.

A gyerekek tapsolva ismételték, hogy a pitypangos réten, a pitypangos réten, a pitypangos réten.

A hőlégballon köpenye, mint valami partra vetett polip, tehetetlenül lógott a tölgyfa ágáról. Csak a gyerekek ne látták volna.

A történet még sokáig ott lebegett a fülkében, nem tudott szabadulni a hatása alól. Próbált az ablak elsuhanó fényszalagjaira koncentrálni, de nem ment ki a fejéből, hogy ezek a gyerekek azóta ilyen magányosak, mióta elveszítették a szüleiket azon a majálison egy ostoba balesetben. Próbálta magában összerakni a képeket, a következményeket, fél év telt el azóta. Milyen könnyű elveszíteni mindent percek alatt. És mint aki egész életében a tolvajoktól félt, magához szorította a táskáját a hirtelen zajtól, pedig csak a kalauz jött.

Nem retúr, bólogatott, felnézett rá, már éppen ráfordult volna a nyelve, hogy megkérdezze, van-e máshol szabad hely a vonaton, de a férfi már sarkon is fordult. Nem mert utánalépni, mintha karok húzták volna vissza, hogy maradjon nyugton a helyén.

A fényeket éjszakai módba kapcsolták végig a szerelvényen, egy éles kanyarban látszott a vonat eleje.

Dadam, dadam, dadam, suttozták az ikrek, mintha valami gyermekdal lenne, amit elalvás előtt dúdolnak. Elővettek egy zacskót, azzal zörögtek. Húzták, terítették szét a térdükön, mintha csak egy babát ringatnának.

A következő pillanatban a fején érezte a nejlont és nem hallotta a saját hangját, ahogy teli torokból üvölt, mert a sínek olyan hangosan sikoltottak a kanyarban, hogy minden más hangot elnyomtak. Nem tudta a nejlont letépní a fejéről. Nem mozdult a karja. Toporzékolt és rúgott a lábával a semmibe. Nem tudott mozdulni. Két kar szorosán átölelte. Valaki az ölében ült. Egy másik kéz a nejlonzacskót szorította össze a nyakán tiszta erővel, és már alig kapott levegőt. Csak nézett az egyetlen pislákoló fényforrásba, amit még látott.

